En Förlofningsfest.

af

J. D. H. TEMME.

Forts. från föreg. n:r.

— Ni har under hela den tid er fångenskap varat, uppfört er exempariskt. Jag har aldrig haft anledning att straffa er eller uttala det ringaste tadel öfver er. Redan för många år sedan kunde jag därför hafva inlämnat ansökan om benådning för er och eftergift af återstoden af ert straff. Men jag vågade icke. Blott den förbrytare som ådagalägger en verklig, djupt känd ånger öfver sin förbrytelse, hafva vi rätt att föreslå till benådning, då denna ånger vittnar om en fullständig omhvälfning i hans inre och alltså en borgen för framtiden. Men hos er har jag aldrig sett spår af ånger, men alltid blott kunnat spåra tanken på hämd. Ni var lugn, lydig, men ni uppgaf icke lugnt och tåligt mot alla de svårigheter er fångenskap gaf er att öfvervinna, i det ni funderade på att när ni åter blef fri, taga en så mycket kännbarare hämnd. Samma tankar sysselsätte er, då ni trädde hit in förut en gång, de sysselsätta er ännu. Jag gör icke räkning på att nu i den sista minuten kunna göra er till en annan människa; på en människa, som tjugo år igenom blott har tänkt på sin hämnd och funderat på nya förbrytelser, på honom skulle de sista minuternas förmaningar vara förspilda. Och dock ålägger mig min plikt som ämbetsman att uppläsa dessa förmaningar, och min plikt som människa tvingar mig att säga hvad jag nu vill säga eder. Ni har förpliktelser mot er ädla familj. Er hustru och edra barn äro ännu i besittning af det adelskap lagen har sett sig nödsakad att beröfva er. Dessutom åtnjuter er familj genom sin fläckfria lefnadsvandel alla människors aktning och står i högt anseende. För att kunna bevara den oförsvagad gent emot världens dom och fördomar hafva de uppsökt sig ett nytt hem, där makens och fadrens förbrytelse är okänd, och där denne af alla antages vara död för många år sedan. Till och med edra barn tro eder vara död. Eder hustru lider desto mera som hon är ensam, till och med utan att våga anförtro sig åt sina barn, måste bära sin smärta och sin hemlighet. Ödelägg icke med rå hand edra barns frid och lycka, grip icke med våldsam hand in i er hustrus smärta, rör icke er familjs ära. Beginge ni en ny förbrytelse, skulle edra barn komma att lida därunder. Redan ert öffentliga uppträdande nu skulle draga hela er tidigare umgängeskrets förakt med sig. Det var det, min herre, som samvetet bjöd mig att säga er, innan ni för härifrån. Ni betygade mig nyss er tacksamhet, bevisa mig den genom att tänka öfver mina ord.

Herr Schuler hade hört på ridektören med lugn, men med mörkt lugn.

Han hade något att svara på det långa talet.

— Herr direktör. Enligt lagen hör jag till de simpla förbrytarne, till dem som lagen förklarar för ärelösa. Men med rätta, min inre ära har jag icke mistat. Den påtrugar mig för det första två slags förpliktelser. Först upprättelse för den lidna oförrätten och så fritt och öppet uppträdande bland dem, jag kan kräfva upprättelse af.

Direktören suckade.

— Mina förhoppningar voro alltså, som jag väntade, förspillda.

— Ni talade om hämnd, herr direktör.

— Och är det ni kallar upprättelse icke detsamma?

— Det se vi från olika synpunkter, herr direktör.

Den frigifne sade dessa ord med en gammal adelsmans stolthet; det såg ut som om han ville glömma, det han ännu för en half timme sedan bar en tukthusfånges dräkt, och att han för framtiden hade mistat sitt adelskap.

Detta kunde icke annat än såra den lika aktningsfulle som stränge ämbetsmannen.

— Min herre, hvad den upprättelse angår, hvarom ni talar, så är er advokat här för att erbjuda er den, och fastän ni har talat om er öppenhet, så vägrar ni att se honom och vill fortfarande undvika honom, ty det är blott därför ni har bedt att få stanna här tills i morgon bittida.

Herr Schuler sade med ännu mera stolthet i rösten:

— Min herre, vill ni då verkligen att jag skulle underhandla med en underlydande? Att jag skulle låta honom se mig här?

Direktören teg.

Den frigifne fången bugade sig lätt för honom och sade stolt.

— Och så — ännu en gång tack, herr direktör.

Direktören hälsade mycket kallt.

Då herr Schuler lämnade rummet, hviskade han nästan smärtsamt:

— Månne jag icke får honom hit in igen?

Denna dag sågo de åtminstone icke hvarandra mera.

Sent ut på aftonen anmälde husfadren för direktören:

— Den frigifne Schuler reste just nu. Jag måste hämta en vagn åt honom, och han steg in i den här på gården.

— Och justitierådet?

— Försökte ännu två gånger att få tala med honom, men herr Schuler nekade att vilja se honom.

III.

Den gamle grefve Josias var en sträng, stolt och oböjlig herre.

Han var af gammal adel och en af de stoltaste adelsmän i landet. Han hade varit soldat i den gamla tiden, då man kunde tala om obetingad, militärisk lydnad, och i den skolan hade han blifvit den hårde, uppbrusande, trotsige man han var.

Som öfverste vid ett kavalleriregemente hade han måst taga afsked, för det han nedsköt sin adjutant, emedan denne vågade komma med ett enda motsägande ord. Förvisad från hofvet och skydd af hela världen hade han därpå dragit sig till baka till sina stora gods, som han ville kultivera och förbättra, medan han spelade tyrann gent emot sina bönder och sina underlydande, ända från ämbetsmannen ned till det lägsta tjänstefolket. För honom voro de alla lika, de voro lika utsatta för hans egensinne, hetsighet, vrede, uppbrusning och raseri.

Och det var honom också alldels detsamma, huru han behandlade dem. Hade han en käpp hos sig, pryglade han dem, hade han ett gevär, sköt han på dem. Ingen vågade anklaga honom, alltså kunde ingen döma honom.

Hela det straff han hade fått för det han sköt på sin adjutant, hvilken var adelsman som han själf, hade ju varit att erhålla sitt afsked och blifva förvisad från hofvet. Hvem ville då tänka på att straffa honom, emedan han sköt ned en tjänare eller en bonde? Ja — om han dödat en kunglig jakthund, så hade det varit en annan sak. — —

Ja, det var verkligen tider, då det gick så till i Europa, och det är icke så förfärligt länge sedan. —

Det grefliga Schulerska huset blomstrade i två linier.

Den äldsta liniens enda hopp på månssidan knöt sig till grefve Josias Schuler. Dog han utan att efterlämna någon son, tillföllo hans ofantliga gods, då de voro fideikommiss, den yngsta linien.

Grefve Josias var ogift.

Som soldat hade han icke haft tid och ännu mindre lust till att gifta sig.

Då han erhöll sitt afsked och lefde på sina gods, hade han tid nog därtill, och så kom äfvenledes lusten.

Det var hatet som gaf honom denna lust.

Som den enda telningen af den äldsta manliga linien ansåg han sig som hela släktens öfverhufvud. Men som öfverhufvudet för familjen inbillade han sig hafva rätt att handla som då han, såsom öfverste för sitt regemente, nedsköt sin adjutant för en enda invändning.

Så föreföll det honom själf, och så skulle det förefalla hela familjen.

De skulle mottaga honom, fira honom, göra honom sin uppvaktning och mottaga hans befallningar.

Men det gjorde de icke.

De voro hans likar som släktingar och vänner, ty deras gods gränsade upp till hvarandra.

Ville han hålla vänskap och grannsämja vid makt, måste det vara han, den sist anlände, som kom till dem och gjorde dem sin uppvaktning.

Han kom icke, och han besökte dem icke, därför frågade de icke mera efter honom, och det var det som gjorde honom rasande.

— Möter jag någon af det fräcka, motsträfviga packet, skjuter jag ned honom som en galen hund.

Och han skulle också hafva gjort det. Men de höllo sig från hans gränser, de voro stilla, fridsamma, bildade människor. Och något annat kunde han ju icke gärna komma åt att göra dem.

Jo, ett — han fann det!

— Jag gifter mig — de skola icke hafva mina gods!

Det var hans hämnd — och han utförde den.

Två mil från hans slott, Schulenburg hette det, lefde på ett litet, gammalt, mycket skuldsatt gods en gammal kamrat till honom, som hade låtit pensionera sig som ryttmästare, var af god adel och hade en enda dotter, som måste svälta liksom fadren.

Dottern var ung, vacker, blid, anspråkslös och lydig mot sin fader, hur underdånig måste hon följaktligen icke blifva sin man!

Grefve Josias Schuler begärde hennes hand hos fadren, och fadren befallde henne att gifva grefven sitt ja.

Så gifte hon sig med grefven.

Så födde hon honom en son.

Och så — så dog hon.

Af sorg öfver äktenskapet, sade några, men äfven af sorg öfver något annat, menade andra, och det kan hända de sista hade rätt.

Hon hade nog älskat en annan, en ung man, som blott var en fattig löjtnant, som måste vänta tills han fick kompani. Hon hade gärna väntat på honom, tills han blef major, om hon fått lof därtill; men hon var ett soldatbarn och van vid obetingad lydnad mot fadren, och ett äkta soldatbarn måste, liksom en äkta soldat, kunna gå lydigt mot allt, till och med mot döden.

Nu hade visserligen grefve Josias det han önskat få, en arfvinge, som utestängde den hatade yngre Schulerska linien från godsen, men efter sin unga hustrus död saknade han dock något i hemmet, nämligen det som på den sista tiden gjort det till ett hem. Den unga hustrun hade varit så gränslöst mild och lydig, hade aldrig gjort en enda invändning och aldrig visat en ovänlig min.

Han hade kunnat befalla henne allt hvad han ville, och hon hade gjort det. Han hade haft henne i närheten alltid och befallt henne mångt och mycket — nu var det förbi.

En piga kunde han dock icke alltid hafva hos sig och en mamsell heller icke. Han var nödsakad att söka upp dem, när han ville kommendera och de skulle lyda. Det var tråkigt och tröttande, det försvagade hans lust att befalla och hans glädje att bli åtlydd. Gifta sig igen ville han heller icke, han kunde icke inse något riktigt skäl därtill nu, då han hade en arfvinge. Han blef mera lättretlig, uppbrusande, illasinnad och sträng än någonsin förr.

Det varade några år.

Nu hade hans son blifvit en rask liten herre, som ville hafva sin egen vilja!

Och det till och med gent emot sin egen fader!

Den gamle grefve Josias lefde upp igen för att blifva tyrann mot sitt barn.

— Pojken vill alltså icke lyda? Icke ens sin egen far? Han skall blifva en olydig, motsträfvig karl. Det måste plockas ur honom i tid.

Gossen hade blott varit yr, käck och glad. Fadren dref både yrheten, käckheten och det glada sinnet ur honom. Han utdref det alltsammans på sitt sätt, det vill säga från grunden, och han gjorde sitt barn till en mörk, förstockad gosse, som inom sig blef så mycket mera trotsig och envis som han i sitt yttre måste visa sig lydig och underdånig.

Sålunda växte Hartman Schuler upp, och så hade han blifvit tjugo år, då den gamle grefve Josias dog och efterlämnade åt sonen sina rika besittningar och en tvånglös frihet, men tillika en härsklystnad, ett trots, en vrede och en hetsighet så stark, att den vida öfvergick, hvad fadren själf hade lagt i dagen i denna riktning.

Efter fadrens död reste den unge grefven bort på ett par år. Man hörde icke annat af honom än att han än var här, än där, och att han gaf ut mycket pänningar, dock icke mera än han hade råd till.

Räntmästaren på Schulenburg sade, att han gärna kunde depensera tjugo gånger så mycket, om han hade lust därtill, och det skulle dock vara öfverskott, och det ett antagligt öfverskott, i godsens kassa.

Äfven då han kom tillbaka, höll han sig en tid i stillhet.

Man hade på godset med en viss ängslan motsett hans hemkomst.

Innan han for åstad hade han behandlat sina underlydande med råhet, trots och förakt, skulle han börja så igen? Eller hade han blifvit ännu värre af att vara borta? Dock fanns det ju äfven det hoppet, att han hade förändrat sig genom umgänget med andra människor. Kanske det, att man i utlandet knappt hade visat en grefve Schulenburg allt för stor aktning, hade lärt honom, att han dock icke var förmer än andra människor, och kanske detta hade lärt honom inse, det hans uppträdande i hans hem icke varit vackert och passande. Eljest hade kanske just detta gifvit näring åt hans vilda trots gent emot sina öfverordnade och hans tyranni gent emot sina underlydande?

Nu skulle han ju snart få se det.

Han återvände stilla och höll sig stilla någon tid.

Han hade rest bort ensam och hade icke ens tagit med en betjänt. Han återkom äfven ensam, utan betjäning. Därför fick man alldeles icke veta något om hans resa eller om orsaken till att han lefde så stilla och inbunden på sin faders gård. Månader igenom lämnade han alls icke slottet om dagen, blott hän mot aftonen genomströfvade han den stora slottsparken, omsorgsfullt undvikande människor, som händelsevis mötte honom där.

Det var ett underligt lif, och man uttömde sig i gissningar öfver skälet därtill. Det måtte hafva händt honom något ovanligt på resan. Hade han haft en kärleksaffär, som gjort honom så inbunden och eftertänksam? Hade han blifvit kränkt och bedragen, och var det därför han undvek människorna? Eller hade han begått en förbrytelse under ett främmande namn och fruktade nu för upptäckt? Var det därför han gömde sig så hårdnackadt för alla?

Efter någon tids förlopp upptäckte man, att han först nästa morgon återvände från sina nattliga promenader i trädgården. Hvar hade han tillbringat natten? Ingen visste det, ingen vågade utforska det.

Man hade visserligen kunnat följa hemligen efter honom, men det kunde blifva upptäckt, och i ty fall hade man allt att frukta af den mörke, inbundne unge mannen, som af sin fader hade lärt att icke sätta synnerligt högt värde på ett människolif.

Men på en gång fick man veta, hvar han hade varit.

Han hade lämnat slottet om förmiddagen, icke hemligt utan offentligt.

Han hade låtit föra fram den bästa ridhästen i stallet och hade bestigit den, och han hade varit ovanligt omsorgsfullt klädd den dagen.

Hvart hän han red, visste man icke, och man kunde icke gissa till den väg han slog in på.

Men en timme därefter visste alla på Schulenburg det.

Som ofvan nämndt, gränsade de två grefliga Schulerska liniernas egendomar till hvarandra. Slottet Schulenburg, familjens stamsäte, tillhörde den äldre linien och beboddes af den unge grefve Hartman Schuler. Slottet Nya Schulenburg var den yngre liniens familjesäte, här bodde grefve Bodo Schuler och hans familj.

I många månader hade det varit besök på Nya Schulenburg. Grefve Bodos syster, en änkebaronessa von Steinbach, uppehöll sig där med sin dotter.

Emilia von Steinbach var en lika vacker som rikt begåfvad ung dam.

Grefve Bodos äldste son, stamherren, grefve Eberhardt, var en icke mindre utmärkt ung man; han hade många goda egenskaper, den enda, som han kanske kunde sägas sakna litet, var bestämd, manlig fasthet.

Var det underligt, att kusinerna genom att ständigt vara tillsammans kommo att hålla af hvarandra, och deras hjärtan ömsesidigt voro uppfyllda af hvarandra?

Allt talade ju för, att de voro som skapade för hvarandra, och den unge grefvens föräldrar och den unga flickans moder kände sig lyckliga genom en förbindelse mellan deras barn.

Ännu var det ett slags offentlig hemlighet på Nya Schulenburg men det skulle snart kungöras offentligt för världen, och på grefve Bodos nära förestående födelsedag skulle förlofningen eklateras i närvaro af familjens släkt och vänner.

Då inträffade något besynnerligt på slottet Nya Schulenburg.

De två älskande gingo arm i arm i slottsträdgården, lyckliga genom sin kärlek och talande om sitt ljusa hopp för framtiden. Det återstod ännu fyra veckor till förlofningsdagen.

Då sprängde en ryttare förbi trädgården.

Den unga damen blef rädd.

— Eberhardt! Hvad den människan hade en förfärlig blick.

Grefve Eberhardt såg efter ryttaren.

Det var ju vår kusin Hartman. Blir du rädd för honom?

Emilia darrade ännu och stödde sig på grefve Eberhardts arm.

— Jag har aldrig sett en så ond blick som den han utslungade mot dig; den såg ut som om han ville döda dig.

— Han är en elak människa, det har han ord för att vara. Jag känner honom icke. Han har varit borta flera år. Vi hafva hvarken hört eller sett något till honom sedan.

— Ack, att han aldrig hade återvändt, Eberhardt!

— Äh, hvad gör det — han kan ju hafva bättrat sig.

— Han? Då såg du icke hans blick. Det var en förbrytares blick! Den blicken har en människa, som kallblodigt kunde mörda en annan.

Grefve Eberhardt smålog.

— Och det säger du? Jag känner ju alldels icke igen min lilla blida Emilia.

— Jag rår icke för det, Eberhardt; den blicken förebådar mord.

Den unga damen var i gränslös upphettning.

Grefve Eberhardt förde henne in i ett lusthus och bad henne sätta sig och hvila ut sig litet.

— Låtom oss icke mera tala om honom, Emilia.

Men hon måste just tala om honom.

— Har han varit här förr, Eberhardt?

— Hartmann? Nej, aldrig.

— Hvad kan han vilja?

— Gud vet det.

— Du säger det själf, som om du ville tillägga: något godt kan det icke vara.

— Vi få nog veta det, Emilia.

Och de fingo veta det.

Tjänaren kom för att bedja den unge grefven komma upp till sin fader.

Grefve Eberhardt följde sin älskade till de andra damerna och gick därpå upp till slottet.

Grefve Hartmann Schuler hade låtit anmäla sig hos grefve Bodo Schuler.

Grefve Bodo förvånades vid anmälningen. Det lilla kortet i hans hand blef honom så tungt som bly.

Bly? Därmed laddar man ju pistoler och bössor, hvarför kom han just att tänka på det nu?

Och dock måste han säga tjänaren, att han skulle säga den unge grefven, att han var honom välkommen.

Grefve Hartmann inträdde med en blick så mörk, att den tydligt förrådde, att den unge mannen hade ett hjärta, som icke bäfvade tillbaka för något, och en vilja, som var i stånd att utföra allt hvad den beslöt, till och med om det gällde ett mord.

Grefve Hartmann inträdde utan att hälsa och frågade med sin hårda röst:

— Kan man höra oss här, herr grefve?

— Nej, herr grefve.

— Herr grefve, jag har kommit för att anhålla hos fru baronessan von Steinbach om hennes dotters, fröken Emilia von Steinbachs hand.

— Min herre, ville grefve Bodo afbryta honom.

— Får jag bedja er icke afbryta mig, sade grefve Hartmann kallt; jag vet allt hvad ni skall kunna säga mig. Fröken von Steinbach skall om några veckor förlofva sig med er son, grefve Eberhardt, det får icke ske. Hon måste redan i dag vara min trolofvade. Jag lät först anmäla mig hos er för att säga er det och tillägga en liten förklaring öfver, hvarför jag vet, att ni vill hjälpa mig. Från er går jag omedelbart till fru von Steinbach. Visar hon mitt frieri tillbaka och nekar hon mig sin dotters hand, så — så är er son innan aftonen ett lik, min herre.

Grefve Bodo Schuler hade varit ett svagt barn, hade varit en svag yngling, en svag man och var nu, långt i förtid, en skröplig gubbe. I den svaga kroppen hade heller icke viljekraften någonsin uppnått någon synnerlig styrka, och han hade aldrig lärt att fatta ett hastigt, bestämdt beslut.

Nu blef han rädd, öfverraskad och förvirrad och kunde icke genast finna svaret.

Grefve Hartmann hade ännu en hotelse att tillägga:

— Herr grefve, ni kar kännt min fader, det skulle göra mig ondt, om jag blefve nödsakad att återfinna fadren i sonen.

Nu kunde grefve Bodo ändtligen tala.

(Forts.)

DR. MILES' ANTI-PAIN PILLS FOR Headache

FOR NEURALGIA, SCIATICA, RHEUMATISM, BACKACHE, PAIN IN CHEST, DISTRESS IN STOMACH, SLEEPLESSNESS

If you have a Headache Try One

They Relieve Pain Quickly, leaving no bad After-effects

25 Doses 25 Cents Never Sold in Bulk

Barlow's Indigo-Blå vill icke fläcka eller strimma kläder

I bruk för 50 år är bevis på, att det är det bästa. Alla diverse tvättlarsemedel det.

Fria profver sändas pr. post.

Adam Pfromm & Co. WHOLESALE DRUGGISTS, 233 North 2nd St., Philadelphia.

Fritt! DETEKTIVBRAGDER. För att introducera vår stora illustrerade katalog af böcker till alla läsare af denna tidning skola vi sända alldeles fritt den intressanta boken "DETEKTIV FELIX BORDEN eller PARIS FORSKRACKELSE", om ni sändder oss namn och adresser på tio af edra vänner som äro intresserade i goda böcker. Skrif genast. JOS. LEACHMAN & SON, Minneapolis, Minn.

FLERE HUNDRADE

Svenska böcker säljas nu till *halfva priset*. Det bästa af svensk literatur finnes ibland dem. Skrif genast efter lista öfver dem.

C. Rasmussen Publishing Co. 720-724 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Nya svenska Böcker.

Studentens lyckliga Dar

Minnen från nittiotalets Uppsala,

Af MARI LAIHI

Innehåll: Karneval—"Mannen utan nåd"—I carcer—Spöket—En underlig liten pino och pianohistoria—Stockholms nations bal—Hvad Virgillus gömde på—Barnets bedrift—Skubben—En afton på Gästis i midten av nittiotalet—De sista—Examen.

Denna bok kan läsas med nöje både af dem som äro väl förtrogen med de skildrade ställena och personligheterna som af den, hvilken först här gör deras bekantskap. Stilen är lätt och ledig öfverflödande af blixtrand infall och läsarens intresse ökas för hvar sida.

228 sidor, 50c.

Familjen i Dalen

Berättelse af

EMILIE FLYGARE CARLEN.

Innehåll: I dalen — Inom hus — Det äkta par — Kammaren och loftet — Den första otålighet — En öfverenskommelse — Jagten — Jägaren i skogen och vid hemkomsten — Köpet — Två slags gnabb — Fisket — Storgen — En förvisning och ett återseende — Fången — Vakten — En högtid — Reinhard — En timmes regering? — Calle — Systkonen.

183 sidor, 35c.

Kärlekens Dubbelseger

Novell af PELLE FOGELIN.

160 sidor, 35c.

Margreta

Af HARALD SCHIÖDER

samt andra småberättelser.

Innehåll: Margreta, af Harald Schiöder — En kärlekshistoria från landsbygden, Hedvig Billing — En midsommarhistor från gamla Tider, af Ester Hogström — Fädernas minnerningar, skiss af Don Ernesto — Herrskapet Pettersons olycksdag, af Hjalmar Söderwall — En äktenskaplig konflikt — Något om kvinnans "tilldragande underlägsenhet" — Vaggan — Jungfru Maria (Poem)

128 sidor, 25c.

Från Pultava till Bender.

Historisk Teckning af

JULIUS MANKELL

samt andra berättelser af olika författare.

Innehåll: Från Pultava till Bender, af Julius Mankell — En sägen om Tännforsen, Arne — Her only, her dear boy, af G. Adrian-Nilsson — Vinterfiskare, af Ulla Linder — Vidundret, af Otto Eliason — Dödman, af Elisaberh Kuylenstjerna-Wenster.

128 sidor, 25c.

Djurtämjaren från Kentucky

Af FELIX LILLI

samt andra berättelser af olika författare.

Innehåll: Djurtämjaren från Kentucky, af Felix Lilli — Brittsommar — Bristande strängar — En spökhistoria, af Maria Jonsin — I orätta händer, af Siris — När Nemesis vacknar, af Thor Elfving — Vaggan, af Gerda Gyllenhammar — Yrket och Anorna (Poem)

128 sidor, 25c.

Bland Vindskupor

En Julhistoria af

BJÖRN CEDERBERG

samt andra berättelser.

Innehåll: Bland Vindskupor, af Björn Cederberg — Historien om ett sommarnöje, af Stigre Stig — När bokskogen löfvas, af H-dm — Ödets Lek, af Vera Zander — En julotta för hemmande land, af Laura Pittinghoff-Kri af Gust E. Hellgren — De tre rödskäggiga orientalisk saga — Första gången, af Elisabeth Kuylenstjerna-Wenster.

128 sidor, 25c.

Öfvanstående böcker sändas portofritt vi emottagandet af beloppet. Sänd mon order eller frimärken.

C. RASMUSSEN PUB. CO.

720—724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.